

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 13.7.2011
SEK(2011) 884 endelig

ARBEJDSDOKUMENT FRA KOMMISSIONENS TJENESTEGRENE

RESUMÉ AF KONSEKVENSANALYSEN

Ledsagedokument til

**FORSLAG TIL
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING
om markedspolitikken for fiskevarer og akvakulturprodukter**

{KOM(2011) 416 endelig}
{SEK(2011) 883 endelig}

RESUMÉ

EU er det største marked i verden for fiskevarer og akvakulturprodukter – et marked på 55 mia. EUR (eller 12 mio. tons). EU-borgerne spiser årligt i gennemsnit 22 kg fiskevarer og akvakulturprodukter, hvilket udgør 15 % af deres proteinindtagelse. Forbrugsmønstrene varierer meget fra medlemsstat til medlemsstat, lige fra blot 10 kg i nogle lande (hovedsagelig de østlige lande) til over 30 kg i andre. Alle EU-lande registrerer imidlertid et stigende forbrug. Da EU-produktionen er faldet i de seneste ti år, er EU's selvforsyningsgrad også faldet markant, dvs. fra 57 % til 35 %.

Der har eksisteret en fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter siden 1970. Den er en af søjlerne i den fælles fiskeripolitik. Dens nuværende retsgrundlag er forordning 104/2000, der blev vedtaget i 1999. Den igangværende reform af den fælles fiskeripolitik udgør en enestående mulighed for at gennemgå og eventuelt revidere målene og instrumenterne i forbindelse med markedspolitikken for fiskevarer og akvakulturprodukter.

Problemerne

Kommissionen har siden 2008 gennemført omfattende evalueringer og høringer med det dobbelte formål dels at vurdere den nuværende lovgivningsrammes resultater og udviklingen i tendenserne på EU-markedet i de seneste ti år og dels at indhente synspunkter fra de berørte parter. I denne rapport fremlægges og analyseres de fem vigtigste problemområder, der er påvist, og som kan sammenfattes på følgende måde:

- vor markedspolitik har ikke i tilstrækkelig grad bidraget til en bæredygtig produktion
- EU-produktionens markedsposition er blevet forringet
- vi har ikke været i stand til at forudse eller håndtere markedsudsving
- vort markedspotentiale er i høj grad uudnyttet
- gennemførelsen af markedspolitikken hæmmes af besværlige og alt for komplicerede rammer.

Flere EU-fiskerier udnyttes stadig ikke på en bæredygtig måde. Markedstillæggene for bæredygtige metoder er ubetydelige, mens der ikke er nogen markeds sanktioner i forbindelse med ikke-bæredygtige eller potentielt ikke-bæredygtige metoder. Vor markedspolitik har ikke opnået flere fordele ved stagnerende eller faldende produktionsmængder, og den har heller ikke tilskyndet til god praksis.

EU-udbuddet er både forskelligartet og fragmenteret. På baggrund af en faldende produktion og et stadig mere globaliseret marked mangler det konkurrenceevne og har ikke været i stand til at forudse og håndtere markedsudsving eller tilpasse sig efterspørgslen med hensyn til at forudsige mængder eller kvalitet og præsentere varer.

På et niveau under de fem nævnte hovedproblemer findes også en undergruppe af andre problemer.

Producentorganisationer inden for fiskeri og akvakultur, som kunne spille en væsentlig rolle i forbindelse med den praktiske gennemførelse af den fælles fiskeripolitik (så længe deres opgaver, ressourcer samt rettigheder og forpligtelser er korrekt afstemt), mangler

generelt de ressourcer og incitament, der er nødvendige for at tilrettelægge produktionen effektivt og forvalte fiskeriaktiviteterne, afsætte produktionen osv. Selv om hovedparten af fiskerisektoren er fragmenteret, er forarbejdnings- og distributionsvirksomhederne generelt koncentrerede, navnlig i detailledet. Ved at udvikle eller fremme koncentration på udbudssiden vil EU-fiskernes økonomiske situation sandsynligvis blive forbedret. En bedre tilrettelæggelse af produktionen synes at være en forudsætning for en velfungerende koordinering af alle elementer i afsætningskæden.

Oplysninger om efterspørgslen på markedet, kundepræferencer, tendenser og prisdannelse er ikke umiddelbart tilgængelige for alle aktører. Ved bedre at forstå den markedsmæssige dimension af deres aktivitet vil EU-producenterne imidlertid bedre kunne styre fiskerne i retning af en produktion, der har større mulighed for at blive solgt til en rimelig pris (den gyldne regel er her, at fisk, der formentlig ikke vil blive solgt, bør blive i havet). Dette indebærer en bedre planlægning af udbud og salg – med andre ord en aktiv beslutning om, hvilken slags produkt der skal sælges, og hvornår og til hvem det skal sælges.

De politiske beslutningstagere behøver også baggrundsoplysninger – samt tidlig varsling af mulige markeds kriser – til politikudformningen.

I den nuværende situation med overudnyttede bestande kan det ikke længere retfærdiggøres at anvende offentlige midler til at destruere fisk; den såkaldte "tilbagetagelse" af fiskevarer fra markedet bør afskaffes. Interventionsmekanismernes indvirkning på stabiliteten på markedet har under alle omstændigheder været svag og kun begrænset til nogle få havne og nogle små pelagiske arter.

Dette skyldes, at markedsinterventioner kan afhjælpe symptomerne på pludselige prisfald, men aldrig bekæmpe årsagen til problemet. Det er dog klart, at fiskeri fortsat er en usikker og risikobehæftet økonomisk aktivitet; det vil altid være en udfordring at tilpasse fangsttidspunkt og –mængde til de specifikke markedsbehov på et givet tidspunkt. Enhver fornuftig markeds politik skal tage højde for dette iboende problem og i det mindste begrænse de hermed forbundne risici for fiskerne.

EU-handelsnormer, som fastsætter standardiserede kommercielle karakteristika, er vigtige for, at EU's indre marked for fisk kan fungere tilfredsstillende. Både i den evaluering, der er gennemført, og i denne rapport analyseres det, i hvilket omfang de nuværende fælles handelsnormer bør revideres.

Forbrugerinformation er et centralt element i markedsordningen, for det første på grund af de mange forskellige fisk og skaldyr, der nu er på hylderne, og for det andet på grund af, at folk er ved at blive stadig mere bevidste om miljøspørgsmål og kræver at træffe informerede købsbeslutninger. Er denne fisk fersk eller optøet? Hvor blev den præcist fanget? Blev den fanget eller produceret bæredygtigt eller handlet på fair måde? Forbrugerne har ret til at få pålidelige oplysninger om, hvad de køber, på etiketten på produktet.

Endelig giver et stigende forbrug i hele EU producenter i både EU og tredjelands håndgribelige økonomiske muligheder.

EU's ret til at handle

I henhold til artikel 3, stk. 1, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har Den Europæiske Union enekompetence i forbindelse med bevarelse af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik. I henhold til TEUF's artikel 4, stk. 2, litra d), deler EU kompetence i forbindelse med de øvrige elementer i den fælles fiskeripolitik. Disse bestemmelser fastsætter rammerne for, hvad der skal tages op på EU-plan, og hvilke muligheder medlemsstaterne har for at handle. De indvirker også på EU-aktionen med hensyn til valget af reguleringsmiddel. Markedsforanstaltninger under den fælles markedsordning er omfattet af TEUF's artikel 4, stk. 2, litra d), og det er derfor nødvendigt at begrunde foranstaltningerne med hensyn til nærhedsprincippet.

Det er af afgørende betydning, at der fastlægges en markedspolitik på EU-plan, for at skabe et indre marked for fiskevarer og akvakulturprodukter og sikre en loyal konkurrence. I henhold til nærhedsprincippet bør medlemsstaterne og de økonomiske aktører have en udstrakt grad af selvstændighed ved anvendelsen af de forskellige mekanismer i forbindelse med markedspolitikken.

Samspil med reformen af den fælles fiskeripolitik

Hovedformålet med reformen af den fælles fiskeripolitik er at fremme en bæredygtig forvaltning af fiskeressourcerne via en økonomisk levedygtig sektor, som i stigende grad skal have ansvar for sin egen forvaltning. For at opnå dette mål skal vi indledningsvis hjælpe sektoren med at blive mere effektivt organiseret.

I konsekvensanalysen i forbindelse med den fælles fiskeripolitik blev det konkluderet, at der i betragtning af den fælles fiskeripolitiks nye mål og instrumenter var behov for en omfattende reform af markedspolitikken: markedsorienterede instrumenter skulle direkte eller indirekte bidrage til at nå den fælles fiskeripolitiks hovedmål.

For at tage fat på problemet med overfiskeri og ikke-bæredygtige metoder og gå væk fra produktionsstrategier, der udelukkende er baseret på mængde, vil den nye markedspolitik støtte følgende:

- ansvarliggørelse af producentorganisationer og deres fælles forvaltning af adgangsrettigheder samt produktions- og afsætningsaktiviteter
- markedsforanstaltninger, der styrker forhandlingspositionen for producenterne (inden for fiskeri og akvakultur), forbedrer forudsigeligheden, forebyggelsen og styringen af markeds kriser og fremmer markedsgennemsigtighed og -effektivitet
- markedsincitament og –tillæg for bæredygtige metoder, partnerskaber for bæredygtig produktion, sourcing og forbrug samt certificering (miljømærker), salgsfremme, forbrugerinformation
- yderligere markedsforanstaltninger vedrørende udsmid.

Mål

For hvert af de fem hovedproblemer, der er anført ovenfor, er der i konsekvensanalysen fastsat specifikke mål for den nye markedspolitik for fiskevarer og akvakulturprodukter:

- Opgradering af markedsincitamentene til at støtte bæredygtige produktionsmetoder
- Forbedring af markedspositionen for EU-produktionen
- Forbedring af forbindelsen mellem EU-produktionen og EU-markedet
- Forøgelse af markedspotentialet for EU-produkter
- Bedre styring og regelforenklning.

Valgmuligheder

På grundlag af de gennemførte evalueringer, interessenters holdninger, de fastsatte specifikke mål og de identificerede politiske redskaber er fire valgmuligheder blevet analyseret:

- Valgmulighed 1: videreførelse af den nuværende fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter
- Valgmulighed 2: revision af den nuværende markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter
- Valgmulighed 3: styrkelse af markedspolitikken for fiskevarer og akvakulturprodukter
- Valgmulighed 4: deregulering af den nuværende fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter

Valgmulighed 1 indebærer, at den nuværende fælles markedsordning forbliver den samme, hovedsagelig med fokus på markedsinterventioner for at støtte prisstabilitet (tilbagebetaling, prolongation, privat oplagring, udligningsgodtgørelse for tun), autonom toldordning (suspensioner og kvoter), handelsnormer (friskhed og størrelse) og obligatorisk forbrugerinformation (handelsbetegnelse, produktionsmetode: fanget på havet, fanget i ferskvand eller opdræt, oprindelse (fangstområder eller oprindelsesland for ferskvandsfiskevarer eller opdrættede produkter).

Valgmulighed 2 reducerer interventionsmekanismerne til en enkelt oplagingsstøtte til fiskevarer bestemt til konsum. Den tager fat på uoverensstemmelser mellem mindstelands- og handelsstørrelser. Den gør revisionen af toldkvoter og autonom suspension mere fleksibel (hvert tredje år).

Valgmulighed 3 er den samme som valgmulighed 2, men overdrager yderligere opgaver til producent- og brancheorganisationerne og giver dem finansiel støtte til at udarbejde og gennemføre bæredygtige produktions- og afsætningsplaner. Denne valgmulighed forenkler og tilpasser endvidere anvendelsesområdet for handelsnormer; den indsætter overholdelsen

af internationale konventioner for fiskeriforvaltning i autonome toldpræferenceordninger; den opretter et europæiske markedsobservatorium; den udvider den obligatoriske forbrugerinformation og omfanget heraf til at omfatte alle produkter (ferske, frosne, på dåse, forarbejdede). Den skaber rammerne for at sikre nøjagtighed og kontrol med den frivillige mærkning.

Valgmulighed 4: ingen fælles markedsordning. Med denne valgmulighed ophæves enhver finansiel støtte (intervention og støtte til kollektive aktioner) og ethvert specifikt juridisk instrument for fiskevarer og akvakulturprodukter. Ingen forhåndsbetingelse for importerede fiskevarer og akvakulturprodukter.

Vurdering af valgmulighederne

Miljømæssig bæredygtighed

Valgmulighed 1 har fortsat fokus på at administrere interventionsmekanismer; den sætter ikke producentorganisationerne i stand til at forvalte deres fiskeriaktiviteter på en bæredygtig måde, og den sikrer heller ikke, at akvakulturaktiviteterne gennemføres på et bæredygtigt grundlag.

Ophævelsen af støtte til tilbagetagelse i valgmulighed 2 vil have en meget begrænset direkte indvirkning i betragtning af de meget små mængder, der har været omfattet af tilbagetagelse i de senere år. Den sender imidlertid et klart politisk budskab om, at der er behov for i højere grad at forudse efterspørgslen på markedet og afsætningsmulighederne.

Valgmulighed 3: overdragelsen til producentorganisationerne af ansvaret for kollektiv forvaltning, overvågning og kontrol af de fiskerimuligheder, der tildeles af medlemsstaterne (herunder deres egne medlemmers individuelle fiskerirettigheder og fiskeriindsatser), vil gøre EU's fiskerisektor betydeligt mere bæredygtig. Forbrugernes adgang til mere præcis information om alle produkter, uanset præsentationsmåde, vil øge deres viden om fiskevarer og akvakulturprodukter betydeligt. Dette vil hjælpe forbrugerne til at træffe mere velinformerede valg og i sidste ende understøtte et ansvarligt forbrug.

Den manglende støtte til producentorganisationerne i valgmulighed 4 vil indvirke negativt på deres koordinering ved gennemførelsen af bæredygtige fangstmetoder. Det vil også begrænse producentorganisationernes nuværende forvaltningsindsats. Selv om der i EU kommer stadig flere private initiativer, der sigter mod bæredygtig sourcing og bæredygtigt forbrug, er der stadig behov for, at denne nye markedsudvikling øges og opbygger troværdighed og tillid.

Økonomisk bæredygtighed

Under valgmulighed 1 er den merværdi, der skabes af producentorganisationerne, nødvendigvis fortsat begrænset til muligheden for at drage fordel af interventionsmekanismer. Producentorganisationerne vil formentlig ikke stille yderligere tjenester til rådighed for deres medlemmer, navnlig for at skabe en bedre forbindelse mellem deres produktion og markedets behovene og tilføre merværdi til deres produkter.

Med hensyn til virkningen af valgmulighed 2 på salgspriserne ved første afsætning vil producenterne formentlig fortsat være pristagere, indtil de lærer at samle deres udbud effektivt og fremme salget af deres produkter bedre.

Med hensyn til valgmulighed 3 viser en benchmarking med frugt- og grøntsagssektoren en klar sammenhæng mellem produktionsstruktur, prisstabilitet og merværdi. Planlægning og koncentration af udbuddet skulle derfor føre til mere stabile salgspriser ved første afsætning. En tilstrækkelig markedsekspertise skulle styrke markedspositionen og muligheden for at forudse markedstendenser eller -kriser. Producenternes styrkede forhandlingsposition skulle føre til en mere afbalanceret fordeling af merværdien. Mere præcis forbrugerinformation om oprindelsen (f.eks. vedrørende bestand, FAO-underområde, fastsatte havområder såsom Biscayabugten, Den Engelske Kanal osv.) vil støtte lokale køb og have fokus på bæredygtigt forbrug. Ikke-industrialiserede flåder vil

være i stand til at markedsføre deres produktion bedre, og forbrugernes tillid vil blive genoprettet eller opretholdt. En udvidelse af informationskravene til at omfatte forarbejdede produkter vil også imødekomme forbrugernes forventninger og hjælpe med til at forebygge svig.

Afskaffelsen af markedspolitiske instrumenter i valgmulighed 4 vil fjerne ethvert incitament til at strukturere sektoren. Det vil svække producenternes forhandlingsposition og begrænse deres mulighed for at tilpasse udbuddet til efterspørgslen (opsplittet udbud, manglende koordinering mellem producenterne). Forbrugerinformation på frivillig basis er en praktisk anvendelig løsning i betragtning af aktørernes forpligtelser med hensyn til en bæredygtig produktion. Den vil imidlertid ikke opfylde målet om at informere EU-forbrugerne bedre og øge deres viden om fiskevarer og akvakulturprodukter. Der blev konstateret tilfælde, hvor urigtige påstande om miljøvenlighed har vildledt eller forvirret forbrugerne, og dette underminerer ethvert forsøg på at genoprette sektorens image.

Social bæredygtighed

I valgmulighed 1 og 2 vil indkomstvirkningerne være meget begrænsede, dels fordi de kun vedrører tilfælde, hvor det er nødvendigt at forhindre prisfald, og dels fordi støtteintensiteten er meget lav (0,2 % af EU-produktionens værdi).

I valgmulighed 3 forventes den forbedrede strukturering af produktionssiden at forbedre muligheden for at foregribe kriser og øge medværdien ved at diversificere afsætningsstrategierne. Dette skulle opretholde beskæftigelses- og indkomstniveauet.

I valgmulighed 4 vil afskaffelsen af markedsinstrumenter formentlig få konsekvenser for nogle sektorer (små pelagiske konservesfabrikker), der ikke kan flytte til lande uden for EU. I disse tilfælde kan virkningerne for beskæftigelse og indkomst være betydelige på lokalt plan.

Sammenligning af valgmulighederne

På grundlag af de vurderede virkninger og konstaterede risici sammenlignes valgmulighederne med basisscenariet (status quo) med hensyn til effektivitet i relation til målene og med hensyn til sammenhængen med overordnede EU-mål (dvs. den fælles fiskeripolitikens mål, men også andre tværgående spørgsmål). Dette kan sammenfattes på følgende måde:

Valgmulighed 1, eller status quo, blev evalueret i detaljer og anset for til dels at være ineffektiv og alt for kompleks til at opfylde de nuværende mål. Den fælles markedsordning har hidtil hovedsagelig haft fokus på prisstabilitet gennem markedsintervention. Dette viste sig at have ringe indvirkning og give ringe resultater; man tog i den forbindelse snarere fat på symptomerne end de reelle årsager, sendte de forkerte politiske signaler og overlod meget lidt eller intet ansvar til de erhvervsdrivende. I dag, 12 år efter vedtagelsen heraf, synes den nuværende fælles markedsordning uegnet til at tage udfordringerne på EU-markedet op. Den vil være endnu mere ineffektiv i forbindelse med den reformerede fælles fiskeripolitik og eventuelt uforenelig med de underliggende mål.

Valgmulighed 2 tager sigte på at afhjælpe de væsentligste mangler ved den eksisterende fælles markedsordning ved at foreslå justeringer og forenklinger, som vil forbedre dens

funktion. Relevansen for hovedmålene med reformen af den fælles fiskeripolitik vil imidlertid være tvivlsom.

Med valgmulighed 4 vil EU's markedspolitik helt blive afskaffet. Det er korrekt, at markedsdrevne udviklingstendenser og incitamenter i retning af bæredygtighed har været stigende; de forpligtelser, som forarbejdningsevirkomheder og detailhandlere har indgået, skulle sammen med det øgede pres fra ngo'er og civilsamfundet for at få bæredygtige produkter bringe os nærmere vore miljømål. Alligevel vil der kun til dels været taget højde for de konstaterede hovedproblemer, nemlig den komplekse og fragmenterede leverandørsektor i EU og risikoen for vildledende eller forvirrende forbrugerinformation. Sektoren får således et større ansvar for at forvalte sine aktiviteter, men manglen på støtte til at strukturere produktionen og ledsagende markedsforanstaltninger vil være i strid med reformens mål om at støtte markedsbaserede instrumenter (i stedet for dyre strukturforanstaltninger) og hjælpe producentorganisationerne med at forbedre markedsføringen af deres produkter.

Valgmulighed 3 har til formål at styrke markedspolitikken med henblik på at understøtte fiskeri- og akvakultursektoren i forbindelse med overgangen til bæredygtige produktionsmetoder. Der kan gøres meget med hensyn til organisation og markedsføring for at gøre udbuddet mere forudsigeligt og reducere transaktionsomkostningerne. Denne valgmulighed understreger den rolle, som hver væsentlig interessent spiller med hensyn til at fremme bæredygtige metoder.

Inden for rammerne af denne valgmulighed vil den nye markedspolitikke struktur og mål derfor være meget bredere og dristigere:

- En række redskaber, navnlig markedsinterventionsmekanismer, afskaffes. Dette er forbundet med et klart politisk budskab og en kolossal forenkling.
- Nogle elementer, f.eks. handelsnormer og den autonome toldpolitik, bibeholdes, men med større fleksibilitet; der indføres yderligere mål (for at støtte udviklingen af fjernsalg eller e-handel, ensartede betingelser osv.).
- Andre elementer fremhæves: Sektoren reorganiseres med stærkere fokus på producenternes mulighed for at styre deres produktion og markedsføre deres produkter; der er fastsat en forenklet oplagringsstøtte (produkter, der skal oplagres, forarbejdes og genindføres på markedet), forbrugerinformationen udvides betydeligt hvad angår omfang og indhold.
- Et nyt element er det europæiske markedsobservatorium.

I konsekvensanalysen i forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik blev det konkluderet, at der er behov for en omfattende reform af markedspolitikken, en reform, der bør styrke producent- og brancheorganisationernes rolle og afsætningsforanstaltningerne generelt. Dette vil bidrage til reformens mål om økonomisk bæredygtighed og samtidig også fremme den miljømæssige bæredygtighed. Markedspolitikken bør orientere produktionsaktiviteterne mod områder, hvor markedsvilkårene er gode, og hvor der er et marked for fiskevarerne og akvakulturprodukterne.

Markedspolitikken bør bidrage til at øge merværdien af fiskevarer og akvakulturprodukter i en situation, hvor der ikke ydes finansiel støtte til flåden (navnlig ophugning og midlertidigt ophør), til fordel for intelligente, grønne, innovative og markedsorienterede løsninger for fiskeri- og akvakultursektoren. Nærmere bestemt bør nogle aspekter af markedsreformen ledsage og støtte gennemførelsen af den nye fælles fiskeripolitik:

- Sætte producentorganisationerne i stand til at sikre forvaltning, håndhævelse og kontrol af deres medlemmers fiskeriaktiviteter.
- Markedsbaserede omsættelige fiskeandele gør det muligt for fiskerisektoren at tilpasse flådekapaciteten til de tilgængelige marine ressourcer uden behov for offentlig intervention; producentorganisationerne kunne være ansvarlige for i fællesskab at forvalte de omsættelige fiskeandele.
- Markedsforanstaltninger, der ledsager en aktiv politik for obligatorisk landing af alle fangster for bestande, der er omfattet af fangstbegrænsninger, bør fastlægges omhyggeligt og kunne gennemføres af producentorganisationerne.
- Tillægge mere selektive og bæredygtige produktionsaktiviteter værdi og gå væk fra strategier, der baseret på mængde, til fordel for en forbedret produktions- og afsætningsplanlægning fra producentorganisationernes side, og hvor EU's forbrugere spiller en mere aktiv rolle, når de er i stand til at træffe velinformerede valg.

Forskelle i de fordelingsmæssige virkninger områderne eller regionerne imellem er meget begrænsede som følge af, at producentorganisationerne har helt lige adgang til finansielle instrumenter og de generelle regler.

En lang række interessenter vil i stor udstrækning drage fordel af valgmulighed 3. Producentorganisationernes øgede ansvarsområder og ressourcer vil medføre nye forretningsmuligheder for producenterne af fiskevarer og akvakulturprodukter, som vil finde det mere attraktivt at være medlem. Den nye toldpolitik vil forbedre forudsigeligheden af udbuddet af råvarer, og dette vil gøre det muligt for forarbejdningsevirkomhederne bedre at forudsige deres aktiviteter. Hele sektoren vil blive bedre koordineret og tilskyndet til at iværksætte initiativer af fælles interesse for navnlig at fremme bæredygtigt fiskeri. Forbrugere vil være i stand til at træffe mere velinformerede valg gennem en forbedret og mere præcis mærkning af fiskevarer og akvakulturprodukter. Endelig vil forenklingen og reduktionen af de administrative byrder have positive virkninger for Kommissionen, medlemsstaternes forvaltninger og de økonomiske aktører.

På baggrund af konsekvensanalysen støtter GD MARE valgmulighed 3 om at indføre en forbedret markedspolitik for fiskevarer og akvakulturprodukter.